

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۲۳

عبدالقیوم میرزاده

حملات هوایی پاکستان و تشدید انزجار و نفرت مردم

در حملات هوایی ۲۲ فبروری ۲۰۲۶ پاکستان در مناطق بهسود و گردی کاس و ولایت ننگرهار، مناطق برمل و ارگون ولایت پکتیکا و نواحی سرحدی ولایت خوست تماماً منازل مسکونی و یک مدرسه تخریب گردیده و ده ها تن از مردم بیگناه عادی اعم از اطفال، زنان و ریش سفیدان شهید شده اند. تنها در منطقه بهسود ولایت ننگرهار ۱۸ نفر از یک خانواده اعم از اطفال و زنان جام شهادت نوشیده اند. همچنان این حملات وحشیانه ضد انسانی پاکستان زندگی مردم عادی راتحت تأثیر قرار داده مناطق سرحدی افغانستان که قبلاً با فقر، کمبود مواد ارتزاقی و خدمات صحتی دست و پنجه نرم می کرد و با اخراج سیل آسای مهاجرین افغان از پاکستان بدتر از قبل گردیده بود، با این حملات هوایی ضد انسانی پاکستان آسیب های بیشتر دیده و مردم و منطقه با تخریب خانه ها، آوارگی خانواده ها، آسیب های جسمی و روحی به اطفال و ایجاد ترس دائمی در میان ساکنان محلی روبرو گردیده است. که این حملات در مناطق مسکونی با این پیامد ها به هیچوجه توجیه پذیر نبوده و مردم نفرت و انزجار خویش را علیه پاکستان ابراز داشته و از حکومت و قوای مسلح مطالبه دارند تا انتقام و خون بهای آنها را از پاکستان و پاکستانیان شر طلب بگیرد

حملات هوایی ۲۲ فبروری و سایر اقدامات نظامی پاکستان در خاک افغانستان، موضوعی است که از منظر حقوقی، انسانی و منطقه ای واقعاً به شدت قابل تقبیح است و هیچ توجیهی نمی تواند داشته باشد. همین اصل باعث گردیده است تا تمام مردم افغانستان نفرت و انزجار شدید خویش را نسبت به این اقدامات غیر انسانی ابراز دارند. چنین اقداماتی، صرف نظر از توجیهات امنیتی که پاکستانی های شر افروز بصورت متداوم و متواتر آنها در داخل پاکستان و در سنتی های بین المللی مطرح میکند، پیامدهایی عمیق و چندلایه برجای می گذارد که نمی توان به سادگی از کنار آنها گذشت.

یکی از پایه های نظم جهانی، احترام به حاکمیت ملی کشورهاست؛ اصلی که در منشور سازمان ملل متحد تصریح شده است. هرگونه عملیات نظامی در قلمرو یک کشور مستقل بدون رضایت رسمی آن، نمی تواند نقض آشکار این اصل تلقی شود. تداوم چنین رویکردی نه تنها به بی اعتمادی سیاسی دامن می زند، بلکه اعتبار قواعد حقوق بین الملل را نیز تضعیف می کند. امنیت منطوقی نمی تواند بر پایه اقدامات یکجانبه و خارج از چارچوب های پذیرفته شده جهانی بنا شود. تجربه های تاریخی نیز نشان داده اند که اقدامات نظامی خارجی خاصاً از جانب همسایگان، اغلب به تشدید تنش ها، دشمنی ها و افزایش خشونت ها می انجامند، که پاکستان ثمره این اقدامات نظامی پنجاه ساله خویش را بر علیه افغانستان در وجود تحریک طالبان پاکستانی، جبهه آزادیبخش بلوچستان، لشکر آزادیبخش

د پانو شمیره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولئ

بلوچستان، لشکر جهنگوی، جنبش متحد قومی و ده ها گروه ها و سازمان های مسلحانه اکنون بخوبی حاصل میدارند که روزانه از میان نظامیان پاکستانی ده ها قربانی میگیرند.

فراتر از مباحث حقوقی و سیاسی، تمام قربانیان حملات هوایی پاکستان در افغانستان همه کودکان، زنان، ریش سفیدان، همه غیر نظامیان اند. نظامیان پاکستانی و نشرات وابسته به آنها ادعای کاذب دارند که گویا بر هفت مرکز مربوط تحریک طالبان پاکستانی حمله کرده اند. اما هیچنوع سند و یا عکسی از قربانیان و شهدای این حمله وحشیانه خویش را ارائه نکرده اند که کدام عضو تحریک طالبان پاکستانی در میان قربانیان بوده باشد. ویرانی خانه‌های مسکونی مردم فقیر، آوارگی خانواده‌ها، تخریب مکاتب و مراکز صحتی، و ایجاد ترس مزمن در میان ساکنان محلی، بخشی از پیامدهای این حملات وحشیانه است که با هیچ توجیه امنیتی قابل جبران نیست.

امنیت دایمی و پایدار تنها از طریق همکاری منطقوی، تبادل اطلاعات، کنترل مشترک ساحات سرحدی و مذاکرات شفاف میان دولت‌ها حاصل می‌شود. اقدامات الزامی شفاف برای کسب اعتماد دوجانبه و چندجانبه، با نظارت نهادهای بین‌المللی، می‌توانند راه‌های کم‌مصرف‌تر و انسانی‌تر برای مقابله با تهدیدات مشترک باشند. اما این حملات وحشیانه که یقیناً عکس‌العمل‌هایی قوای مسلح افغانستان را نیز در قبال خواهد داشت نه تنها روابط دیپلماتیک میان دو کشور را که از حملات ماه اکتوبر بدینسو به شدت تیره گردیده تیره‌تر می‌سازد و شاید هم بهتر باشد که این مناسبات کاملاً قطع گردد، بلکه مردم کشور ما را به شدت بر علیه پاکستان تحریک کرده که روابط مردمان کناره‌های سرحدبر مشکلات پاکستان افزوده و در دراز مدت پیامد‌های ناگواری را در قبال خواهد داشت.

در نهایت، هر اقدام نظامی که به رنج غیرنظامیان و نقض اصول بنیادین حقوق بین‌الملل بینجامد، شایسته تقبیح و نفرت است. ثبات و صلح در منطقه‌ای که سال‌ها از جنگ و خشونت رنج برده، نیازمند خویش‌تنداری، مسئولیت‌پذیری و ترجیح دیپلماسی بر زور است. تنها از این مسیر می‌توان امید داشت که مردمان هر دو کشور، آینده‌ای امن‌تر و انسانی‌تر را تجربه کنند.